

Chương thứ hai mươi bảy

Sự Bí Mật Trọng Đại

Điền Tú Linh đưa mắt nhìn hai người rồi nói:

– Những kẻ võ công tầm thường, một khi vào làm môn hạ cho Nam Cung thế gia, thì công lực có thể tăng lên gấp bội và sẽ suốt đời cúc cung tận tụy phục vụ cho Nam Cung thế gia, không bao giờ thay đổi. Đầu óc của họ chỉ biết có hai việc: một là, luyện võ công ; hai là, vâng mệnh đi giết người. Còn ngoài ra không biết gì khác nữa.

Bách Đại thừa dịp hỏi dồn:

– Từ xưa đến nay, những loại thuốc làm cho người ta mê lú, mất bản tính không phải là ít, nhưng chưa hề nghe đến có loại thuốc nào lại làm cho người ta phải tận trung, tận nghĩa với mình như thuốc của lệnh tổ bà đã cho những tay hào kiệt uống. Bần tăng tính rằng, lệnh tổ bà còn dùng thủ pháp độc môn kỳ bí nào khác nữa, có đúng chăng?

Tú Linh cau mày, cúi đầu không nói gì nữa.

Bách Đại lại trầm giọng nói:

– Đó tuy chỉ là lời ước đoán nhưng bần tăng dám chắc là không sai sự thật là bao nhiêu.

Tú Linh chợt ngẩng đầu, đáp:

– Đại sư đoán quả không sai!

Bách Đại đôi mắt long lanh, hỏi:

– Lệnh tổ bà dùng phương pháp gì? Phu nhân có thể cho bần tăng biết được không?

Tú Linh thở dài:

– Lão tổ bà tôi học rộng nhớ nhiều, tri thức phong phú, khắp gầm trời này có lẽ không có được người thứ hai. Chính tôi cũng không hiểu là thủ pháp ấy do tổ bà tôi tự sáng chế ra, hay là theo một võ lâm bí kíp nào thất truyền đã lâu đời, cũng không rõ nữa.

Bách Đại tuy không nói ra, nhưng trong lòng vẫn nghi hoặc, không biết nàng nói thực hay nói dối.

Bách Nhẫn từ nãy giờ vẫn ngồi yên, lúc này mới lên tiếng:

– Điều làm cho lão nạp băn khoăn nhất là nhà Nam Cung thế gia vốn dĩ đã là lãnh tụ võ lâm. Vì cố gì lệnh tổ bà lại muốn làm cỏ hết thấy bọn võ lâm đồng đạo như vậy.

Tú Linh buồn bã, khẽ đáp:

– Con không kể lỗi cha, vợ không nói xấu chồng, tổ bà tôi dù sao cũng là bậc trên, nên có nhiều điều, tôi nói ra không tiện.

Nàng ngừng một lát, rồi thở dài nói tiếp:

– Chẳng giấu gì hai vị, tổ bà tôi thần trí hình như cũng không được sáng suốt lắm, tựa hồ đối với ai bà cũng thù, cũng ghét, có khi còn thù ghét cả chính bản thân mình ...

Bách Nhẫn, Bách Đại bất giác cùng rùng mình. Ba người đều im lặng một lúc. Bách Nhẫn đại sư mới thở dài, nói:

– Hận thù ...hận thù, ôi!...

Tú Linh từ từ cúi đầu xuống, nói:

– Bà không hề tin cậy một ai. Ngay đến bọn chúng tôi là con cháu dâu chí thân cũng vậy. Trong nhà chỉ có vị phu nhân đời thứ hai là còn gần gũi với bà hơn cả, vậy mà chính ngay vị phu nhân ấy trong mình vẫn bị chất độc phục sẵn như chúng tôi, bất cứ lúc nào tổ bà chỉ cần vẫy tay một cái là chúng tôi sẽ chết ngay tức khắc, không còn cách gì cứu chữa được nữa.

Nói tới đây, hình như nàng bị xúc động mạnh, nên giọng nói hơi run run, đôi má ửng hồng.

Giây phút yên lặng trôi qua, Tú Linh chợt quay lại nhìn Lan Cô nằm trên giường, run run nói:

– Hai vị đại sư có biết người nằm trên giường kia là ai không?

Bách Nhẫn, Bách Đại cùng kinh ngạc, lắc đầu. Bốn con mắt cùng đăm đăm nhìn Điền Tú Linh, ra ý hỏi. Tú Linh mỉm cười buồn bã nói:

– Ở đây, chúng tôi đều gọi nàng là Lan Cô. Nhưng “Lan Cô” chỉ là một cái tên mà mãi sau này tổ bà tôi mới đặt cho nàng, thực ra thì nàng còn có tên họ khác.

Bách Đại vội hỏi:

– Phu nhân có thể cho chúng tôi biết tên thật của nàng ta được không?

Tú Linh thủng thỉnh đáp:

– Tên họ của nàng, có lẽ trong giới võ lâm không một ai không biết. Hai vị đại sư chắc thế nào cũng đã từng nghe thấy.

Bách Đại vội hỏi:

– Ai?

Điền Tú Linh đôi mắt sáng lên, nói một cách rất thông thả:

– Đại sư có biết cách đây đã lâu lắm, trong võ lâm có một vị nữ ma đầu rất thích mặc áo đỏ, tên gọi là ...

Bách Nhẫn vội giật mình, ngắt lời:

– Phu nhân nói thế, có lẽ vị này trước kia đã từng chỉ một phẩy tay đã hạ sát thất kiệt, và trong khi chuyện trò cười nói đã độc sát luôn mười bảy cao thủ võ lâm đương thời, vị này là ...

Hình như cả Bách Nhẫn đại sư lẫn Điền Tú Linh đều không muốn nhắc đến tên “người ấy” nên chỉ nói đến đây thì cùng ngừng lại.

Không khí trong phòng lúc này thật nặng nề, khó thở. Một lúc khá lâu, Bách Nhẫn mới thở dài, nói tiếp:

– Lệnh tổ bà thật là bậc kỳ tài, một vị nữ ma đầu như vậy, mà cũng thu phục nổi.

Tú Linh thủng thỉnh nói:

– Tổ bà tôi sau khi tìm được bà ta, liền dùng đủ các thứ thuốc, các loại thủ pháp, làm cho bà ta quên hết mọi sự, chỉ biết luyện võ, chỉ biết liều chết phụng sự lão tổ bà ...

Nàng lại đưa mắt nhìn Lan Cô, nói tiếp:

– Bà ta không những quên cả tên tuổi lai lịch, thậm chí còn quên cả tình dục, thời gian, sở dĩ bà ta trẻ mãi như thế là vì óc bà ta không nghĩ đến chuyện thời gian và sự sống chết.

Nàng thở dài một tiếng, rồi nói tiếp:

– Cũng bởi cố ấy, nên bà ta đối với sự sống chết của kẻ khác cũng không bao giờ để ý.

Nàng giải thích bằng một giọng cực kỳ êm ái, ngọt ngào, khiến cho một việc xấu xa, hung ác đó chẳng những đã được bao trùm bằng một màu sắc diễm lệ, thần bí mà còn làm cho nó bao gồm một triết lý cao siêu riêng biệt nữa.

Bách Nhẫn, Bách Đại ngẩn mặt nhìn nhau, cùng ngồi ngây người ra, không biết nói gì nữa.

Tú Linh lại nói:

– Nếu nàng khôi phục được trí nhớ, nhớ lại tất cả những sự sống chết, biệt ly, cùng bao nhiêu tình cảm đau thương, khổ não, vui buồn, thì chắc sẽ không dám khinh thường sự sống chết của con người đến thế.

Bách Nhẫn thở dài nói:

– Thiện tai, thiện tai! Nữ thí chủ quả là người có tâm huyết. Thủ đoạn của Lan Cô độc ác như vậy, người đời ai chẳng cho là vì Nam Cung phu nhân dùng được vật để kích thích cái thiên tính hung độc của bà ta lên, mà có ngờ đâu bản tính con người ai cũng lương thiện, mà Nam Cung phu nhân chỉ dùng được vật làm cho người ta mê lú cái bản tính ấy thôi.

Tú Linh cười một cách buồn bã:

– Đại sư nói chí phải! Chỉ tiếc rằng dù có Đức Quan Âm Bồ Tát hiện lên thuyết pháp cũng không thể làm cho bà ta khôi phục lại bản tính được nữa.

Bách Đại nghiêm trang nói:

– Phu nhân nói thế, chẳng khỏi quá bi quan ...

Ông nói chưa dứt lời, chợt nghe bên cạnh có tiếng cười, nói chen vào:

– Phải! Quả là bi quan thái quá!

Thì ra không biết Nhâm Vô Tâm đã tỉnh lại từ bao giờ, chỉ vì hai người đang mãi say sưa nghe câu chuyện kể của Điền Tú Linh nên không ai để ý.

Bách Nhẫn giật mình ngoảnh lại, mừng rỡ:

– Nhâm tướng công đã khỏi rồi đấy ư?

Nhâm Vô Tâm cười, vươn vai đứng lên nói:

– Tuy chưa thật khỏi, nhưng cũng gần khỏi.

Rồi chàng chấp tay vái Điền Tú Linh, mỉm cười nói:

– Tại hạ khỏi bệnh toàn là nhờ ơn của phu nhân ban cho. Tại hạ xin đa tạ!

Điền Tú Linh cũng mỉm cười, đứng lên đáp lễ:

– Tướng công có lẽ số còn trường thọ, nên trời mới mượn tay bà má tiện thiếp cứu giúp, chứ tiện thiếp có công gì đâu, mà dám nhận tạ.

Nhâm Vô Tâm đảo mắt nhìn quanh nhà, rồi hỏi:

– Chẳng hay Tứ phu nhân đi đâu rồi?

Điền Tú Linh chỉ đáp vắn tắt:

– Bà má tôi vừa hết phiên trực, nên đã cùng Diệp Sương Y về nhà trong rồi.

Nhâm Vô Tâm lại nói với Bách Nhẫn, Bách Đại:

– Bây giờ chúng ta nên rút lui cho mau, ở lại sợ lộ tông tích, lại gây thêm phiền phức cho các vị phu nhân.

Bách Nhẫn gật đầu nói:

– Phải đó! Ta không nên nấn ná ở đây lâu.

Điền Tú Linh thở dài:

– Ba vị đi, tiện thiếp cũng không dám giữ, chỉ mong sau này có phen gặp gỡ, xin các vị cứ coi như chưa gặp thiếp bao giờ, thì may cho thiếp lắm!

Ba người không biết nói sao, chỉ biết vòng tay thi lễ rồi lần lượt lui ra. Khi đã ra tới cửa ngoài, Nhâm Vô Tâm chợt đứng sững lại, ngập ngừng nói với Tú Linh:

– Cứ theo những lời giang hồ đồn đại thì thiếu chủ nhân của nhà Nam Cung thế gia đã bị hại từ lâu, nhưng kỳ thực ...

Điền Tú Linh sắc mặt chợt hốt hoảng, nụ cười trên môi vụt tắt biến, run run hỏi:

– Kỳ thực ... kỳ thực làm sao? Xin tướng công nói cho tiện thiếp

nghe.

Nhâm Vô Tâm do dự một lát, rồi quả quyết đáp:

– Theo như tại hạ biết thì thiếu chủ nhân đời thứ năm của Nam Cung thế gia tuy gặp nguy nan, nhưng vẫn chưa đến nỗi phải bỏ mạng.

Điền Tú Linh vừa nghe đến đây, trống ngực chột đập thành thịch, sắc mặt tái mét, hỏi dồn:

– Thực ... thực thế à?

Bách Nhẫn, Bách Đại đã đi được vài bước, cũng giật mình đứng sững lại, lắng tai nghe.

Nhâm Vô Tâm nghiêm sắc mặt:

– Tại hạ tuy không dám xác định, nhưng mười phần cũng chắc được ba, bốn, nếu không thì đâu dám nói liều?

Tú Linh vừa sợ, vừa mừng, vội hỏi:

– Nhâm tướng công có biết hiện giờ chàng đang ở đâu không?

Giọng nàng hơi run run, tỏ ra đã xúc động mãnh liệt. Nhâm Vô Tâm thủng thỉnh đáp:

– Đó là một việc tối ư bí mật, trên đời này hoạ chăng chỉ có hai vị lão nhân biết rõ sự thực, còn tại hạ chẳng qua cũng chỉ biết có thể thôi.

Tú Linh vội hỏi:

– Hai vị lão nhân đó là ai?

Nhâm Vô Tâm nói dần từng tiếng một:

– Tử Cốc Nhị Kỳ! Phu nhân có nghe thấy cái danh ấy bao giờ chưa?

Tú Linh ngẩn người, lẩm bẩm:

– Tử Cốc Nhị Kỳ Tử Cốc Nhị Kỳ ...

Nàng vừa lẩm nhẩm, vừa đưa mắt hết nhìn Bách Nhẫn lại nhìn Bách Đại. Hai vị đại sư cũng lắc đầu, cười một cách gượng gạo.

Nhâm Vô Tâm nói:

– Tại hạ cũng chắc là phu nhân không biết. Hai vị lão nhân đó có thể nói là vũ công thiên hạ vô địch, kiến văn thì uyên bác vô cùng.

Bách Đại liền nói:

– Hai vị ấy chắc trước kia cũng có một đoạn lịch sử huy hoàng, rực rỡ, nhưng bây giờ vì đã mai danh ẩn tích lâu ngày nên không còn ai nhớ đến nữa! Vì thế nên chính bản tăng cũng không biết.

Nhâm Vô Tâm gật đầu:

– Đại sư đoán chắc không sai! Điều ấy tại hạ cũng không rõ lắm!

Tú Linh lại hỏi:

– Tử Cốc ở đâu? Tướng công có thể cho tiện thiếp biết được không?

Nhâm Vô Tâm lắc đầu:

– Xin thứ lỗi, tại hạ không thể nói được!

Tú Linh ứa nước mắt, nói:

– Nhâm tướng công nếu thương tôi là kẻ cơ khổ linh đình thì xin làm phước trở đường cho tôi. Ở ấy tôi quyết chẳng bao giờ dám quên.

Nhâm Vô Tâm ngẫm nghĩ một lát rồi nói:

– Nếu phu nhân muốn đi thì tại hạ có thể đưa phu nhân lên Tử Cốc được!

Tú Linh vui mừng, nói:

– Thực ư?

Nhâm Vô Tâm quả quyết nói:

– Tại hạ khi nào dám nói dối phu nhân!

Tú Linh hớn hởi:

– Nếu vậy tiện thiếp xin đa tạ tướng công, và xin được đi theo tướng công ngay bây giờ ...

Đang nói chợt nàng ngừng bật, cúi đầu buồn bã, tiếp:

– À, mà tiện thiếp còn vướng mấy việc chưa thu xếp xong. Vì vậy, chưa thể đi ngay được. Làm thế nào bây giờ?

Nhâm Vô Tâm nói:

– Nếu phu nhân chưa thu xếp xong, tại hạ có thể dời lại được. Lúc nào phu nhân xong việc thì chúng ta sẽ cùng đi.

Tú Linh lại tươi cười nói:

– Vậy thì hay lắm! Xin tướng công biên cho một địa chỉ, trong vòng

năm ngày, tiện thiếp xin đến bái kiến.

Nhâm Vô Tâm nói:

– Cách đây mười dặm có một toà tiểu miếu, ba hôm nữa tại hạ sẽ đến đó chờ phu nhân.

Tú Linh đáp:

– Tiện thiếp xin y hẹn!

Nhâm Vô Tâm gửi lời cảm tạ đến Trần Phượng Trinh, rồi chấp tay cáo biệt, đoạn cùng Bách Nhẫn, Bách Đại sánh vai đi ra. Đến Tú Linh còn đứng trông theo, mãi tới khi bóng ba người đã khuất hẳn, mới ngậm ngùi quay gót trở vào.

Bọn Nhâm Vô Tâm ra khỏi căn nhà lá, liền trở thuật khinh công chạy thẳng một mạch hơn mười dặm, tới một sườn núi, hình thế cực kỳ cheo leo hiểm trở.

Lúc này, vùng đông đã rạng, gió mát hiu hiu, quang cảnh xung quanh thật âm u tĩnh mịch.

Nhâm Vô Tâm chợt dừng chân lại, thở ra một hơi dài nói:

– Chỗ này kín đáo yên tĩnh, ta hãy nghỉ chân một lát. Tại hạ còn có mấy việc quan trọng, cần phó thác hai vị đại sư.

Bách Nhẫn liền nói:

– Xin tướng công cứ nói!

Nhâm Vô Tâm nói:

– Sự dụng tâm của Nam Cung phu nhân đã sáng tỏ như ban ngày, nếu ta không kịp thời chặn lại thì một cuộc tàn sát thảm khốc trong giới võ lâm tất không sao tránh khỏi. Nhưng nếu muốn ngăn chặn hành động điên cuồng của Nam Cung phu nhân mà chỉ bằng vào sức mấy người chúng ta, liệu có thể được không?

Bách Nhẫn lắc đầu nói:

– Cố nhiên là không được. Nhâm tướng công có cao kiến gì xin cứ cho biết.

Nhâm Vô Tâm nói:

– Bởi những lẽ đó nên tại hạ định vào Tử Cốc một lần nữa.

Bách Nhãn đại sư liền hỏi:

– Tử Cốc Nhị Kỳ tất nhiên có mối giao tình sâu đậm với Nhâm tướng công, có phải không?

Nhâm Vô Tâm đáp:

– Hai vị ấy đối với tại hạ đều có cái ơn truyền nghệ, chỉ đáng tiếc là cả hai đều không thể rời khỏi Tử Cốc được. Nhưng tại hạ thiết tưởng, trên đời này trừ hai vị ấy ra thì không còn nhân vật nào có thể đối đầu với Nam Cung phu nhân được nữa.

Bách Đại nói:

– Khi nào gặp hai vị đó, tướng công nên hỏi cách đối phó với Lan Cô như thế nào? Theo ý bản tăng thì trong nhà Nam Cung thế gia thì chỉ có Lan Cô là đáng sợ hơn cả.

Nhâm Vô Tâm đáp:

– Điều đó đại sư khởi cần căn dặn thì tại hạ cũng nhớ. Việc tại hạ định uỷ thác với hai vị đại sư, là sau khi tại hạ đi khỏi thì nhờ hai vị chủ trì đại cuộc cho.

Bách Nhãn nói:

– Chỉ sợ chúng tôi tài thô học thiếu, không gánh vác nổi trách nhiệm chăng?

Nhâm Vô Tâm nói:

– Vô luận người nào cũng không dám khoe là có thể chống cự nổi với Nam Cung thế gia. Hai vị đại sư không cần phải lo, tình thế này, ta chỉ biết xuất tận lực tận trí, còn thành bại thế nào là do trời định.

Bách Nhãn nói:

– Đã vậy xin tướng công cứ sai bảo. Lão nạp quyết không dám từ nan.

Nhâm Vô Tâm nói:

– Việc này cũng là vạn bất đắc dĩ, hai vị có thể thay tục trang mấy hôm để đánh lạc hướng điều tra của Nam Cung thế gia được không?

Bách Nhãn còn đang do dự, chưa kịp trả lời thì Bách Đại đã nói đỡ:

– Đại sư huynh bản tăng là chưởng môn Thiếu Lâm Tự nên có trách

nhệm quản lý môn hộ, thống xuất mấy ngàn đệ tử, nên nhất cử nhất động đều có ảnh hưởng đến tai mắt võ lâm, vì thế khi hành sự phải hết sức tránh những gì có thể vượt qua quy cũ của bản phái. Nhâm tướng công nếu muốn sư huynh bần tăng cải trang, thì thực quả là một điều khó khăn.

Nhâm Vô Tâm mỉm cười, ngượng nghịu:

– Tại hạ ...

Bách Đại vội xua tay, ngắt lời:

– Nếu việc này vào thế bất đắc dĩ, không thể làm thế nào khác được thì một mình bần tăng xin đảm nhận hết. Một mình bần tăng tuy không thể làm vừa ý Nhâm tướng công, nhưng bần tăng nguyện xin cố gắng.

Nhâm Vô Tâm kính cẩn đáp:

– Đại sư chịu tòng quyền như vậy. Tại hạ chỉ biết thay mặt võ lâm đồng đạo kính tạ một lễ.

Bách Đại nói:

– Bần tăng không dám. Nhâm tướng công có cần gì thì xin cứ nói thẳng.

Nhâm Vô Tâm trầm ngâm một lát, rồi nói:

– Hiện nay, võ lâm trong thiên hạ chia thành hai tập đoàn. Một tập đoàn phải lấy Nam Cung thế gia làm trung tâm, do Nam Cung phu nhân thống lãnh. Còn một tập đoàn là do những cao thủ võ lâm không sợ cường quyền, không muốn cam tâm làm thân tôi mọi như chúng ta đây, kết hợp lại mà thành. Hai khối tập đoàn đó bờ cõi đã phân minh, ranh giới đã quyết định, trông bề ngoài thì tưởng là hai bên đều ở thế quân bình, không ai kém ai, nhưng thực ra thì thực lực của chúng ta so với Nam Cung thế gia còn cách nhau một trời một vực. Tình huống đó, lúc này còn chưa rõ lắm, chỉ vì hai bên chưa thực sự đụng độ với nhau một trận lớn nào cả. Vậy nên kế hoạch của chúng ta lúc này là phải gấp rút chuẩn bị mọi mặt, mới kịp thời đối phó với tình thế.

Bách Nhẫn, Bách Đại đều gật đầu, công nhận là phải, nhưng không ai ngắt lời. Nhâm Vô Tâm lại tiếp:

– Công lực của Nam Cung phu nhân không nói làm gì, chỉ riêng bảy

mười hai tên Địa Sát, thuộc hạ của mộ, võ công cũng đã đủ kinh hồn. Trong số đó, có kẻ bị Nam Cung phu nhân cho uống thuốc độc, làm mê lú mất bản tính, có kẻ vì khiếp sợ uy thế của Nam Cung thế gia mà phải theo, lại cũng có kẻ bị viễn ảnh tương lai dụ hoặc, mà cam tâm tình nguyện làm tôi tớ cho mộ. Tỷ dụ như phe Cái Bang có Xà Thần Khang Tổ, phe Hoàng Giáo có Thiên Thủ Như Lai Phổ Phan, phái Nam Hải Kiếm Pháp có Mộ Dung Phi... Bọn này đồng tâm nhất trí vì Nam Cung phu nhân tranh đoạt thiên hạ. Họ tin tưởng rằng, một mai thành công, bọn họ sẽ trở nên khai quốc công thần của nhà Nam Cung thế gia. Vậy nên bọn họ không hề tiếc công sức, tiếc tính mạng, mà dốc lực chống đối với bọn ta.

Trong khi nói, ba người đã đi tới một toà thạch động. Lúc này, trời đã gần trưa, nhưng vì là giữa mùa đông, nên trời vẫn còn lạnh như cắt thịt.

Ngẩng đầu trông lên chỉ thấy mây đen u ám, che khuất cả ánh dương. Tiết trời có vẻ như sắp có trận mưa tuyết, mà thường thường trước khi tuyết xuống, thiên khí vẫn rất dễ làm cho người ta cảm thấy băng khuâng, buồn bã. Sắc mặt của Nhâm Vô Tâm chính hợp với sắc trời đó.

Chàng thở dài nói tiếp:

– Tuy nhiên, đáng sợ nhất là hạng người bị Nam Cung phu nhân dùng được vật khống chế, bọn ấy đều công lực cao cường, thậm chí cả Trung Nguyên Tứ Quân Tử, Ngôn Phượng Cương, Lỗ Bình, địa vị toàn là tôn chủ một phái, lúc này họ đã quên hết dĩ vãng, trong bụng chỉ còn biết liều mạng chống lại bọn ta, mà mình thì không thể không lý đến thân thể địa vị với cái thanh danh hiệp nghĩa trước kia của họ được. Vì thế, trong lúc động thủ lại càng thêm khó cho mình ...

Bách Nhẫn nghe đến đây, chợt buột miệng ngắt lời:

– Tướng công kiến giải thật là thấu đáo từ chân tơ, kẽ tóc. Vậy mà từ trước đến giờ, bản tăng chưa từng nghĩ đến điều đó.

Nhâm Vô Tâm lại tiếp:

– Giả sử thực lực của chúng ta có thể tương đương với họ đi chăng nữa, thì tình thế đó cũng đã bất lợi cho ta rồi, huống hồ bên ta những người có thể đương đầu với Thất Thập Nhị Sát, hoạ chăng chỉ có hai vị

đại sư và năm, bảy vị bên phái Võ Đang mà thôi. Vậy thì đến lúc hai bên đương đầu, ta làm sao có thể thắng được họ?

Bách Nhẫn, Bách Đại nghe bấy nhiêu lời, đều có cảm tưởng như đang bị tảng đá nặng ngàn cân từ từ đè lên trái tim, tức hơi không thở được nữa.

Tiền đồ thật là mịt mù u ám, không trông thấy một tia ánh sáng nào, có thể bám víu được. Hai vị cao tăng tuy đã đặt sự sống chết ra ngoài cuộc đời, mà lúc này cũng không khỏi vì kiếp nạn của cõi hồng trần mà lo âu thấp thỏm.

Im lặng một lúc, Nhâm Vô Tâm lại thủng thỉnh:

– Trước cục diện gian khổ này, bên ta chỉ có một hy vọng thủ thắng, ấy là phải tìm cách gì để khôi phục lại thần trí cho bọn võ lâm cao thủ kia. Do đó, tại hạ mới nghĩ đủ thiên phương bách kế, mời mấy chục vị danh y đương thời tụ hợp lại một chỗ, nghiêm cứu, tìm tòi phương cách giải độc, lại mời mấy chục võ lâm cao thủ về môn điểm huyết, nghiêm cứu xem Nam Cung phu nhân đã dùng thủ pháp gì, và điểm vào những huyết bí mật nào trên mình nạn nhân.

Lúc này quả nhiên trời đã có tuyết bay phơ phớt như mưa bụi. Nhâm Vô Tâm lấy tay phủi những hoa tuyết bám trên vai áo, rồi nói tiếp:

– Nhưng công tác đó, không những tổn phí bao nhiêu nhân lực vật lực, hơn nữa, lại không biết còn hao phí bao nhiêu thời gian nữa? Và cứ nghe những tin tức do Diệp cô nương đem lại mới đây, thì Nam Cung phu nhân đã luyện thành công mấy môn tuyệt kỹ thần công. Những phương pháp nghiên cứu của ta, dù có cơ hội thành tựu, nhưng thời gian không cho phép, cũng chẳng làm thế nào được... Vì thế nên theo ý của tại hạ, chúng ta hãy tìm đủ mọi cách quấy rối Nam Cung phu nhân, làm cho mục không thể tập trung, chú ý vào thời giờ luyện công được nữa. Ta cứ kéo dài ngày thành công của mục được thêm ngày nào hay ngày nấy. Có thể may ra ta mới có đủ thời giờ sửa soạn và xếp đặt công việc.

Bách Đại gật đầu:

– Ý kiến hay lắm! Ta cứ theo thế mà thi hành.

Nhâm Vô Tâm thở dài nói:

– Trước kia, tại hạ những tướng Nam Cung phu nhân không hề hay biết về những dự mưu của tại hạ, dù đâu mưu đã thấu triệt hết mọi việc. Có điều, mưu đã biết rõ lực lượng của mình không có gì, nên mưu không thèm để ý. Trừ phi bây giờ, thực lực của chúng ta thốt nhiên tăng cường, đủ để uy hiếp mưu, mới bắt buộc được mưu phải chú ý phòng ngừa.

Chàng đưa mắt nhìn khắp bốn phía, rồi lại tiếp:

– Nhưng bọn ta hiện thời chỉ gồm mấy người, mà đại đa số lại đã mai danh ẩn tích, trong các núi sâu rừng thẳm, còn biết đâu mà tìm? Do thế tại hạ mới phải nghĩ tới cách tòng quyền là mời hai vị đại sư và các vị đạo trưởng Võ Đang cải trang, luôn luôn thay đổi y phục, hình dạng, khiêu khích bọn Thất Thập Nhị Sát, cốt làm cho Nam Cung phu nhân nghĩ rằng các vị cao thủ võ lâm lánh đời đã lâu, bây giờ lại xuất hiện và hợp lực với bọn ta. Những biến hoá đột ngột đó, tất làm cho mưu phải kinh hoàng, không biết rõ thực lực của ta rasao, nên sẽ phải hao phí tâm huyết dò xét điều tra, cuộc luyện công vì thế sẽ phải kéo dài thêm nhiều ngày nữa.

Chàng nói một hơi thao thao bất tuyệt. Bách Nhân, Bách Đại nghe xong, trong bụng cũng phải phục thắm.

Nhâm Vô Tâm thở ra một hơi dài, đoạn lại tươi cười nói tiếp:

– Tại hạ đã nói hết chân tình và mọi việc cần phải uỷ thác cho các vị. Bây giờ tại hạ phải gặp Huyền Chân đạo trưởng, rồi mới lên Tử Cốc điều tra thêm về những việc bí ẩn của nhà Nam Cung thế gia.

Bách Nhân cung kính nói:

– Sau khi tướng công nhập cốc, Bách Đại sư đệ sẽ thay tướng công gánh lấy cái trách nhiệm nặng nhọc ấy, xin tướng công cứ an tâm.

Nhâm Vô Tâm mỉm cười nói:

– Tại hạ đã cho người đi đón Huyền Chân đạo trưởng từ hôm qua, chắc bây giờ cũng đã tới nơi rồi, chúng ta về thôi, kéo đạo trưởng đợi.